

flere Steder i Amtet, og da saaledes kun en mindre Kreds vil henhøre under hver enkelt Kredsret, kan det ikke antages, at der 4 Gange om Aaret vil kunne indbringes noget synderligt stort Antal af Sager for samme, hvorhos Man uden Tvivl tør gaae ud fra den Forudsætning, at flere saadanne Sager ville kunne blive afgjorte paa en Dag, i alt Fald i de Tilfælde, hvor det ikke er nødvendigt at gjenoptage Forhandlingerne enten i det Hele eller for en Del. I det Man endnu blot skal bemærke, at det vistnok kan have sin Bæmselighed i det enkelte Tilfælde at afgjøre, hvilken Del af en Sag der skal gjenoptages paa Grund af nye Vidner eller nye Forklaringer, som ønskes fremstafte under Appellen, men at denne Afgjørelse dog vil lettes ved den Appellanten efter Udkastet paa hvilende Forpligtelse til bestemt at angive, hvad hans Anke gaaer ud paa, skal Man endelig tilføie, at det ogsaa af Ministeriet er erkjendt, som det fremgaaer af Motiverne til det forrige Udkast, at en egentlig Appel, saaledes som Man hos os opfatter dette Begreb, skjøndt nye Oplysninger ogsaa efter den nugældende Lovgivning kunne modificere Sagens Grundlag, som det forelaae i første Instants, vistnok ikke er forenelig med den offentlige, mundtlige Rettegang, hvorfor Indbringelsen af en Sag for en højere Domstol forsaavidt maa anses som en ny Forsøgning af Sagen, men at Man dog af de i Motiverne til det forrige Udkast fremhævede Hensyn ikke har troet at burde affære Afdgangen til en ny Prøvelse af de heromhandlede Sager. Men ved den nærmere Ordning af dette Forhold har Opgaven væsentligt maattet være den, saavidt muligt at bevare Mundtlighedsprincippet uforbrændt, og Ministeriet maa fremdeles fastholde den Overbevisning, at Dpretelsen af Kredsretter vil være et hensigtsmæssigt Middel hertil.

Medens Udvalget, som ovenfor anført, har været af dette Ansættelse med Hensyn til, hvilken Appelret Man skal benytte, har det i Forening fremsat nogle Bemærkninger med Hensyn til Enkeltbæmsel i dette Kapitel, Naar Udvalget med Hensyn til den tidligere § 296 har foreslaaet, at Sager, hvor Straffen er bestemt til Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Dage eller Fængsel eller

Tvangsarbejde i tilsvarende Tid, ikke skal kunne være Gjenstand for Paaanke, hvorved det har villet antyde, at flere Sager skulle kunne undrages Appel end det forrige Udkast hjemlede, saa har Ministeriet fundet Betænkelighed ved at gaae ind paa dette Forslag, forsaavidt Straffen af Fængsel paa Bånd og Brød angaaer, i hvilken Henseende Man skal tillade sig at henvise til de det forrige Lovudkast ledsagende Motiver, hvorimod der Intet er fundet til Hinder for at medtage Tvangsarbejde, endog indtil 30 Dage, hvorved § 283 i nærværende Lovudkast i det Hele kommer til at staae i Overensstemmelse med § 14 i Lov af 11. Febr. 1863 om Forandring i Bestemmelserne om Behandlingen af offentlige Politisager i Kjøbenhavn m. v.

Ministeriet har Intet fundet at erindre mod de af hele Udvalget til den tidligere § 298 stillede Forslag, og er § 285 i nærværende Udkast saaledes affattet i Overensstemmelse hermed, hvorimod Man ikke har fundet tilstrækkelig Anledning til efter Udvalgets Mindretals Forslag at forlange den Frist, som er indrommet Domfældte til skriftligt at begrunde sin Anke til 14 Dage, idet en saadan yderligere Frist neppe kan være fornøden for den Domfældte og let kan lede til Sagens Forhaling.

Ministeriet maa fremdeles ansæe det rettest, at der altid besiktes Domfældte en Forsvarer, naar han er fængslet, baade fordi han derved er hindret fra at varetage sit eget Tarv, og fordi det neppe kan antages, at han vil forblive fængslet efter Underretsdommens Afgjørelse, naar Sagen ikke dreier sig om en betydeligere Lovovertrædelse, hvorimod Man tiltræder Forslaget om, at der skal gives den bestilte Forsvarer saa betimelig Underretning om Sagens Foretagelse, at han kan sætte sig i Forbindelse ved Domfældte og foretage det Fornødne med Hensyn til en forsvarlig Udførelse af det ham paalagte Hverv (nærværende Udkast § 292). Ligeledes tiltræder Ministeriet de af Udvalgets Flertal til de tidligere §§ 301 og 306 stillede Forslag, der gaae ud paa noget bestemtere at betegne Parternes Ret til at faae tidligere førte Vidner og Andre paany afhørte. Heller ikke har Ministeriet fundet Noget at erindre mod de øvrige af Udvalget med Hen-